

РЕШЕНИЕ

№ 4521

гр. София, 11.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 28.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **10168** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК и е в стадии след отмяна Решение на АССГ, постановено по адм. дело № 9576/2023 година по описа на АССГ от ВАС на РБ и връщането му за ново разглеждане при спазване на дадените задължителни указания .

Образувано е по жалба на Е. П. В. от [населено място] срещу Заповед № Л-3329/29.08.2023 година на ГЛАВЕН ДИРЕКТОР НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“ - ГЛАВЕН КОМИСАР, с която последният наложил дисциплинарно наказание „ Уволнение „ на Е. П. В. – Надзирател I степен в Затвор – [населено място] I –ва категория и прекратил служебното му правоотношение, считано от дата на връчване на заповедта.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при съществено нарушение на административно производствените правила, като в заповедта единственото фактическо основание, е че е подканял колегите си да излязат на пътното плато, но това твърдение не отговоря на действителността, тъй като е извършил точно обратното и в хода на дисциплинарното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в нарушаване правото на защита и участие в хода на производството – да се запознае своевременно с материалите по делото и доказателствата, и да бъде подпомаган от трето лице адвокат, като е налице и противоречие между вписаните фактически и правни основания. Иска се отмяна на Заповедта и се претендират направените по делото разноси за всички съдебни инстанции.

В съдебно заседание, оспорващият - Е. П. В., редовно и своевременно призован, се явява и поддържа жалбата. Наред с това жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат В. редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването - Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ - [населено място], редовно и своевременно призован, се представлява от юриконсулт Н. и Л., редовно упълномощени, които оспорват жалбата като неоснователна и молят да бъде отхвърлена. Съображения относно неоснователността на жалбата развиват и в представените по делото писмени бележки. Заявяват претенция за присъждане на разноски в това число и за касационно производство и правят възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвоката. Съображения относно неоснователността на жалбата развиват и в представената по делото писмена защита.

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства и от личното кадрово дело, е видно, че оспорващият Е. П. В. е преназначен на длъжността – Надзирател Първа степен в Затвора – [населено място], считано от датата на встъпване в длъжност - 01.03.2023 година.

Със Заповед № ЧР-05-271/04.10.2019 година на Министър на Правосъдието - инспектор П. С. К. – инспектор Трета степен е преназначен на длъжността - Началник сектор „Вътрешна сигурност“ в ГДИН считано от дата на встъпване в длъжност - 08.10.2019 година.

Със Заповед № ЧР-05-308/21.10.2019 година на Министър на правосъдието Старши комисар И. Л. Й. - Заместник- главен директор на ГДИН е преназначен на длъжността - Главен директор на ГДИН, считано от дата на встъпване в длъжност - 21.10.2019 година.

Със Заповед № ЧР-05-86/07.04.2022 година на Министър на правосъдието И. О. С. е назначен на длъжността „ Инспектор 7 степен“ в Сектор, „ Охрана и сигурност в местата за лишаване от свобода“ при ГДИН, считано от датата на встъпване в длъжност - 12.04.2022 година.

Със Заповед № Л-1727/05.05.2023 година на Главен директор на ГДИН - инспектор Н. Д. - Старши юриконсулт в сектор, „ Правно- нормативно обслужване“ е преназначена на длъжността - Главен юриконсулт считано от датата на встъпване в длъжност - 10.05.2023 година.

На 15.05.2023 година Главен директор на ГДИН изпратил до Началник на Затвор – [населено място] жалба от гражданина Т. А., касаеща нарушаване на обществения ред от страна на служители на Затвора - [населено място], изразяващо се в блокиране на движението по [улица] и възпрепятстване на свободното движение на гражданите по време на организиран протест и е поискано да се извърши проверка в срок от 7 дни.

На 16.06.2023 година Главен директор на ГДИН със Заповед № Л-2337/16.06.2023 година заповядал да се извърши проверка за изясняване на постъпили предварителни данни за допуснати дисциплинарни нарушения от служители на Затвора – [населено място] - Първа категория, изразяващи се в блокиране на

движените на [улица] във връзка с мероприятие на ССЗБ на 12.05.2023 година, възложил проверката да бъде извършена от Комисия в състав - Председател – Главен инспектор Д. П.- Началник сектор „ Охрана и сигурност в местата за лишаване от свобода“ при ГДИН и членове – инспектор- М. В. – Главен юриконсулт в сектор „ Правно – нормативно обслужване“ към отдел“ Правно и административно обслужване при ГДИН, инспектор Н. Н.- инспектор – Първа степен в Сектор“ Охрана и сигурност в местата за лишаване от свобода“ при ГДИН и за резултатите от проверката се изготви писмена Справка, която да се Докладва до 10.07.2023 година

На 18.06.2023 година тоново Главен директор на ГДИН депозирал Писмо до Началник на Затвор- [населено място], в която поискала незабавно да изпрати в сектор“ Охрана и сигурност в местата за лишаване от свобода“ Справка, отразяваща извършването на проверка.

На 06.07.2023 година до Главен директор на ГДИН е изготвена Справка относно извършване на дисциплинарната проверка, разпоредена със Заповед от 16.06.2023 година на Главен директор на ГДИН, с която е предложено на младши инспектор Е. П. В. – надзирател в Затвор- [населено място] да бъде реализирана дисциплинарна отговорност .

Оспорващият е запознат със Справката на 10.07.2023 година.

Със Заповед № 2766/17.07.2023 година Главен директор на ГДИН образувал дисциплинарно производство срещу Младши инспектор Е. П. В.– надзирател Първа степен в Затвор- [населено място], за Дисциплинарно -разследващ орган определил Комисия в състав- Председател- Главен инспектор П. К.- Началник сектор „ Вътрешна сигурност“ при ГДИН и членове- инспектор – И. С. -Инспектор 7 степен в Сектор“ Охрана и сигурност в местата за лишаване от свобода“ ГДИН, инспектор Н.- Д. – Главен юриконсулт в Сектор „ Правно – нормативно обслужване“,определил срока за завършване на дисциплинарното производство-4 месеца.

Оспорващият е запознат със Заповедта за образуване на дисциплинарно производство на 24.07.2023 година.

Със Заповед № Л-2801/20.07.2023 година на Главен директор на ГДИН инспектор И. О. С.- инспектор 7 степен в Сектор „Охрана и сигурност в местата за лишаване от свобода е преназначен на длъжност- инспектор 6 степен в същия сектор , считано от датата на встъпване в длъжност- 21.07.2023 година.

На 16.08.2023 година до Главен инспектор на ГДИН Дисциплинарно- разследващият орган изготвил Обобщена справка, с която предложил спрямо младши инспектор - Е. П. В.- Надзирател – Първа степен в Затвор- [населено място] да бъде реализирана дисциплинарна отговорност и да му се наложи дисциплинарно наказание „ Уволнение“.

Оспорващият е запознат с Обобщената справка на дата 16.08.2023 година .

На 17.08.2023 година до Главен директор на ГДИН Дисциплинарно- разследващият орган депозирал Становище относно приключилото дисциплинарно производство и посочил, че поддържа изразеното Становище в Обобщената справка.

На 17.08.2023 година оспорващият депозирал Искане до Главен директор на ГДИН относно Обобщената справка от 16.08.2023 година, с което поискал да се запознае с материалите по преписката, както и да му бъде предоставено реално време, и възможност да направи необходимите ксерокопия и да даде допълнителни обяснения, и възражения и посочил, че желае да бъде подпомаган в защитата си от Р. И. М.- Заместник- председател на Синдикат на служителите в затворите в България

или адвокат след упълномощаване.

На 17.08.2023 година до оспорващия Председател на ДРО с Писмо го уведоми, че на 16.08.2023 година му е предоставена възможност да се запознае с Обобщената Справка и с материалите към нея и същото право може да бъде упражнено на всеки последващ етап от производството и по отношение на желанието му да бъде подпомаган в защитата си от лицето Р. И. М. или от упълномощен адвокат го уведоми, че няма правна пречка това да се извърши в хода на дисциплинарното производство .

На 23.08.2023 година до оспорващия е изпратена Покана за даване на писмени обяснения от оспорващия в срок от 3 дни и да посочи доказателства за твърдените от него факти .

Поканата е връчена лично срещу подпис на оспорващия на дата 25.08.2023 година.

На 28.08.2023 година в 10,30 часа чрез Деловодната система на Затвор- [населено място] е извършена проверка, при която е установено, че към момента не са постъпвали писмени обяснения от младши инспектор Е. П. В.– Надзирател– Първа степен.

На 28.08.2023 година оспорващият депозирал искане до Дисциплинарно-разследващия орган, в което посочил, че поддържа депозираното от него в Деловодството на ГДИН Искане от 17.08.2023 година .

На 29.08.2023 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № Л-3329, с която наложил дисциплинарно наказание– Уволнение на оспорващия и прекратил служебното му правоотношение, считано от датата на връчване на заповедта—15.09.2023 година .

По делото са приложени всички събрани в хода на дисциплинарното производство доказателства.

Разпитани са двама свидетели, от чийто показания се установява какво се е случило на датата на протеста и какво е било поведението на оспорващия и на останалите протестиращи.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване .Разгледана по същество,същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената Заповед Л-3329/29.08.2023 година на Главен директор на ГДИН представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма,спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта е издадена от компетентен по смисъла на чл.204,ал.1, т.3 от ЗМВР органа това е Главен директор на ГДИН ,на когото изрично нормата на чл.13,ал.2, т.4 от ЗИНЗС е предоставила правото да назначава и преназначава държавни служители на младши изпълнителски длъжности, както и да прекратява служебните правоотношения с тях. Наред с това съгласно чл. 19 от ЗИНЗС, служители в Главна

дирекция "Изпълнение на наказанията" и в териториалните ѝ служби са- по т.1 държавни служители, които пряко осъществяват дейности по изпълнение на наказанията или на мярката за неотклонение задържане под стража, по т.2- държавни служители и по т.3- лица, работещи по трудово правоотношение. По аргумент от нормата на ал.2 на чл.19 от ЗИНЗС за държавните служители по ал. 1, т. 1 се прилагат разпоредбите относно държавната служба в Закона за Министерството на вътрешните работи, доколкото в този закон не е предвидено друго. Аналогична по съдържание е нормата на чл. 18 от ППЗИНЗС, сочеща, че за неуредените в част трета на този правилник въпроси за държавната служба в ГДИН и териториалните ѝ служби се прилагат разпоредбите на Закона за Министерството на вътрешните работи.

На тази плоскост , по аргумент от чл.207,ал.1, т.2 от ЗМВР именно на Главен директор на ГДИН е предоставено правото да бъде дисциплинарно- наказващ орган по смисъла на чл.207,ал.1,т.2 от ЗМВР за всички нарушения/ като ръководител на структурите по чл. 37/ а това са : главните дирекции, областните дирекции, дирекциите,Специализираният отряд за борба с тероризма; административните дирекции; А. на МВР;. Медицинският институт на МВР,научноизследователските и научно-приложните институти/ - за държавните служители на младши изпълнителски длъжности и за стажантите за постъпване на младши изпълнителски длъжности.

Установено е още, че длъжността, която е заемал оспорваният е младши изпълнителска. Между страните няма спор, а и от приложените по делото доказателства се установява ,че лицето И. Й. е преназначен на длъжността -Главен директор на ГДИН със Заповед на Министъра на правосъдието от 21.10.2019 година и на която длъжност продължава да служи и към момента на издаване на заповедта. Спазени са изискванията за форма, но заповедта не съдържа всички реквизити, визирани в чл.210 от ЗМВР. Съгласно сочената разпоредба, дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед,в която задължително се посочват: извършителят;мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението; разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено; правното основание и наказанието, което се налага; срокът на наказанието; пред кой орган и в какъв срок, като в заповедта няма конкретно посочено време, в което оспорваният е извършил нарушението, което е осъществено, в какво се изразява нарушението и само са цитирани нарушени правни разпоредби и има само описание на установеното в хода на дисциплинарното производство.

В настоящия случай няма данни по делото при осъществяване на процесуално действие в дисциплинарното производство, за което действие служителя е уведомен, К. Г. У. да е упълномощил конкретен адвокат, като лично или чрез адвоката-пълномощник е уведомил органа, че желае за съответно процесуално действие подпомагане в това действие от ангажирания адвокат, да е осигурил участието на адвоката и това участие да е препятствано от административния орган. При издаване на Заповедта, дисциплинарно-наказващият орган е спазил процесуално- правните разпоредби.

Съгласно чл. 205,ал.1 от ЗМВР дисциплинарно производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител, а за изясняване на постъпилите данни и/или установяване на извършителя на

дисциплинарното нарушение дисциплинарно наказващият орган може да разпореда извършване на проверка, като определя срок за нейното приключване. В алинея трета на същия текст изрично е посочено, че държавният служител, срещу когото се води дисциплинарно производство, може да участва в производството самостоятелно или да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител на МВР. В чл. 208 от ЗМВР е доуточено, че при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по [чл. 198 - 202](#) или по [чл. 203, ал. 1, т. 1](#) дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед. В този случай дисциплинарното производство започва с първото действие за установяване на нарушението.

В конкретния случай от доказателствата по делото е видно, че дисциплинарното производство е образувано със Заповед за образуване на дисциплинарно производство от 17.07.2023 година, с която е определена Комисия в състав, който следва да извърши дисциплинарното разследване, определил срок за завършване на дисциплинарното производство-четири месеца от издаване на Заповедта, като преди да бъде образувано дисциплинарно производство е образувана проверка, възложена със Заповед за извършване на проверка, връчена на оспорващия, а резултатите от проверката са обективирани в Справка, с която е предложено да бъде образувано дисциплинарно производство срещу оспорващия, отново връчена му лично срещу подпис.

В чл.3,ал.2 от ИНСТРУКЦИЯ № 8121з-877 ОТ 6 ЮЛИ 2021 Г. ЗА ДИСЦИПЛИНАТА И ДИСЦИПЛИНАРНТА ПРАКТИКА В МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, Издадена от министъра на вътрешните работи, [Обн. ДВ. бр.59 от 16 юли 2021г](#) е посочено, че дисциплинарното производство е система от законоустановени последователни действия по събиране на доказателства за установяване на извършено дисциплинарно нарушение от привлечения към дисциплинарна отговорност служител, както и по налагане на дисциплинарно наказание при доказано нарушение. Съгласно чл.44,ал.1 от Инструкцията, Дисциплинарното производство започва с издаването на заповед от компетентния дисциплинарно наказващ орган, Заповедта по ал. 1 съдържа данни за извършителя, данни за извършеното дисциплинарно нарушение, предвиденото наказание за нарушението, дисциплинарно разследващия орган, на когото се възлага разследването, срока за извършване на разследването, правата на служителя, срещу когото е образувано дисциплинарното производство.

В конкретния случай, Заповедта за образуване на дисциплинарно производство е със съдържанието, посочено в цитираната норма.

При определяне на състава на Дисциплинарно- разследващия орган Дисциплинарно- наказващият орган е спазил процедурата, регламентирана в чл.15 от Инструкцията/ която норма има препоръчителен характер, а не задължителен, като е използван изразът „при възможност/ а не непременно/- При възможност в състава на проверяващата комисия или дисциплинарно разследващия орган се включват служители с квалификация и опит в служебната дейност, по която се извършва проверката по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или дисциплинарното производство, които не са участвали в проверка по същия случай срещу същия служител, от структурно звено, различно от това, в което работи служителят, срещу когото се води проверката по [чл. 205, ал. 2 от ЗМВР](#) или дисциплинарното производство, от звената "Човешки ресурси", с юридическо образование. От приложените по делото доказателства е видно, че всички лица, включени в състава на дисциплинарно-разследващия орган са заемали съответната длъжност, посочена в заповедта за образуване на дисциплинарно производство.

Със Заповедта за образуване на дисциплинарното производство оспорващият се е

запознал на дата 24.07.2023 година, не е възразил срещу състава на Дисциплинарно-разследващия орган, в хода на проведеното дисциплинарно разследване оспорващият не е взел активно участие, но е бил изслушан от Дисциплинарно разследващия орган. Дисциплинарното производство е приключило в определения срок за приключване на дисциплинарното разследване- 4 месеца считано от издаване на Заповедта за образуване на дисциплинарно производство-17.07.2023 година и съответно на това изтичащ на 17.11.2023 година, като съгласно чл.205,ал.6 от ЗМВР-дисциплинарното производство приключва в срок до 4 месеца от образуването му, а по дисциплинарни производства, представляващи фактическа и правна сложност, този срок може да бъде продължаван до два месеца със заповед на органа по [чл. 204](#).

Дисциплинарно-разследващият орган е изготвил Обобщена справка на 16.08.2023 година, която е със съдържанието, предвидено в нормата на чл.49 от Инструкцията-. Обобщената справка по [чл. 207, ал. 7 от ЗМВР](#) съдържа- повода за образуване на дисциплинарното производство, получените предварителни данни за извършеното дисциплинарно нарушение, установената фактическа обстановка, данни за извършителя на нарушението, пълно и всестранно обсъждане и оценка на събраните доказателства, подробно обсъждане на дадените от служителя обяснения и възражения, нарушените разпоредби от [ЗМВР](#) и издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите, главния секретар на МВР и преките ръководители, на Етичния кодекс за поведение на държавните служители на МВР, правното основание, цялостното поведение на служителя по време на службата му, предлаганото дисциплинарно наказание за всяко нарушение поотделно,. обсъждане на доказателствата за обстоятелствата по [чл. 206, ал. 2 от ЗМВР](#)., подробни мотиви, когато се предлага прекратяване на дисциплинарното производство.

Наред с това, след изготвяне на Обобщената справка, Дисциплинарно-разследващият орган е изпълнил вмененото му задължение по чл.50 от Инструкцията -дисциплинарно разследващият орган връчва покана на служителя, срещу когото се води дисциплинарното производство за запознаване с обобщената справка и всички материали и даване на допълнителни писмени обяснения или възражения по изложеното в тях. В поканата по ал. 1 се посочва структурата, в чието деловодство служителят може да подаде своите допълнителни обяснения или възражения.) Запознаването по ал. 1 се удостоверява от служителя с подпис, имена, длъжност, дата и час. Запознаването по ал. 1 се удостоверява от подпомагачия служителя в защитата с подпис, имена, дата и час. При отказ на служителя или на подпомагачия го в защитата да се запознаят с дисциплинарното производство или да извършат удостоверяването по ал. 3 и 4, дисциплинарно разследващият орган изготвя протокол в присъствието на двама свидетели.

Поканата за запознаване с Обобщената справка е връчена лично срещу подпис на оспорващия, същият обаче не се е възползвал от правото си да даде писмени обяснения и възражения, в това число и да поиска събиране на доказателства, като от своя страна Дисциплинарно- разследващия орган. Вярно е, че на 17.08.2023 година оспорващият е поискал да бъде подпомаган в защита си от посочен от него служител и да получи копие на всички материали по дисциплинарната преписка, като на 17.08.2023 година Председател на ДРО с Писмо е уведомил оспорващият, че на дата 16.08.2023 година в 14,00 часа в сградата на ГДИН се е запознал с Обобщената справка и му е предоставена възможност да се запознае със същата и материалите по нея и същото право може да упражни във всеки един етап от производството и няма правна пречка същият да бъде подпомаган в защитата си от посочен от него служител, но това само по себе си не води до извод, че на оспорващия му е отказано

да бъде подпомаган от посочен от него служител.

Нормата на чл. 205, ал. 3 от ЗМВР дава право на самостоятелно участие в дисциплинарното производство или подпомагане на служителя от друг служител на МВР, като не е посочено право за адвокатска защита, като в тази връзка съдът правилно е посочил, че не е налице нарушение на процедурата и на правото на защита, тъй като всички възражения могат да бъдат направени в рамките на съдебното производство. Наред с това, липсват доказателства оспорващият да се явил заедно с посочен от него служител, който да го подпомага в защитата му и това да е отказано от страна на Дисциплинарно- разследващия или Дисциплинарно-наказващия орган. Нещо повече дори в чл.205,ал.5 от ЗМВР е посочено, че участието в дисциплинарното производство на лицата по ал. 3 се осигурява от служителя, срещу когото то се води, и тяхното отсъствие по неуважителни причини не е пречка за извършване на действия по производството.

След запознаване с Обобщената справка Дисциплинарно-разследващият орган отправил Покана за даване на обяснения и възражения по Обобщена справка, а самата Справка съдържа данните по [чл. 49](#), но в предвидения 3 дневен срок оспорващият не е депозирал своите писмени възражения и обяснения, за което е съставен Протокол от извършена справка в Деловодната система. В изпълнение на задължението, визирано в нормата на чл.207,ал.12 от ЗМВР- Дисциплинарно разследващият орган приключва дисциплинарното производство в определения му срок, като изготвя становище до органа по ал. 1 за наличието на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност. От своя страна изготвеното Становище е със съдържанието, предвидено в чл. 53 от Инструкцията-в Становището на дисциплинарно разследващия орган по [чл. 207, ал. 12 от ЗМВР](#) се включват-обсъждане и оценка на дадените след запознаването с обобщената справка допълнителни обяснения или възражения от служителя, срещу когото се води дисциплинарното производство, становище по направени искания в обясненията или възраженията по т. 1, становище за наличие или липса на основание за реализиране на дисциплинарна отговорност и правната квалификация на дисциплинарното нарушение, становище за спазването на административно производствения правила, предложение какво решение да бъде взето от дисциплинарно наказващия орган за реализиране на дисциплинарна отговорност.

В чл. 56,ал.1 от Инструкцията е посочено, че материалите от дисциплинарното производство се докладват на органа по [чл. 207, ал. 1 от ЗМВР](#) чрез Директора на Дирекция "Човешки ресурси" или чрез съответното звено "Човешки ресурси".

След получаване на материалите от дисциплинарното производство и анализиране на събраните доказателства, Дисциплинарно-наказващият орган отново е отправил Покана за даване на писмени обяснения и възражения по извършеното дисциплинарно производство и му е предоставил срок за депозиране на такива 3 дневен, като Поканата е връчена на дата 25.08.2023 година, а и на 28.08.2023 година е съставен Протокол за липса на депозирани писмени обяснения или възражения от страна на оспорващия. Такива липсват и след изтичане на срока да са направени от страна на оспорващия и да не са обсъдени от старана на Дисциплинарно- наказващия орган.

Не даването на писмени обяснения е удостоверено с протокол и по този начин, Дисциплинарно- наказващият орган е спазил визираното в чл.206 от ЗМВР задължение преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител или да приеме писмените му обяснения, освен когато по зависещи от държавния служител причини той не може да бъде изслушан или да даде писмени обяснения .

При издаване на заповедта, дисциплинарно- наказващият орган е нарушил

материално правните разпоредби на ЗМВР.

Дисциплинарната отговорност на служителите от МВР се реализира в рамките на дисциплинарно производство, в което се установява нарушението на служебната дисциплина и се налага някое от предвидените дисциплинарни наказания. Съгласно чл. 94,ал.4 от ЗМВР дисциплинарната отговорност е лична, като всеки държавен служител отговаря за своите действия или бездействия,извършени виновно в нарушение на служебната дисциплина и свързани със заеманата длъжност и правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Следователно нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъществено деяние обективно не съответства на правно дължимото поведение на служителя. Съгласно чл. 3,ал.1 от Инструкцията за дисциплинарната практика в МВР, действаща към момента на извършване на нарушенията и на установяването им, дисциплинарната отговорност на служителите от МВР е отговорността, която те носят при извършване на нарушение на служебната дисциплина. „**Държавните служители в ЗИНЗС изпълняват служба на държавата и техният правен статус, както на всеки държавен служител, се определя от волята на държавата, обективизирана в актове на публичното право и в частност на административното. Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията. В чл.2,ал.1 от ЗДСЛ е дадено легално определение на понятието държавен служител- това е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага органа на държавна власт при осъществяване на неговите правомощия . Фактът, че правният статус на държавните служители по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР,е регламентиран в специалния закон,не означава,че по същността си те са някаква категория служители на държавата извън останалите, които изпълняват държавна служба. Държавните служители в МВР са част от конституционното понятие „ държавен служител“. ТР№2/26.02.2014 година на Общото събрание на ВАС на РБ. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Легална дефиниция на понятието длъжност в администрацията е дадено в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията,според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Такова определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството**

на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ винаги се действа от името на държавата, и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия, и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието "държавна служба" е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи "че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано."

От доказателствата по делото е видно, че на 12.05.2023 година е бил заявен протест на надзирателите в РБ, който протест е бил съгласуван със Столична община със Съгласувателно писмо СОА23-СГ01-979//1/от 11.05.2023 година- да бъде проведен протест срещу дискриминационно отношение на държавните институции на 12 май 2023 година за времето от 09.30 часа до 12,30 часа на тротоарното пространство на на [улица], № 21 срещу сградата на ГДИН без да се слиза на пътното платно и без да се спира придвижването на пътни превозни средства, като е указано СДВР да предприеме необходимите мерки за спазване на обществения ред и безопасността на движението по време на събитието, като по време на провеждане на мероприятиято да не се спира движението на пътни превозни средства и да не се слиза на пътното платно. Установено е, че протестът е започнал в 9,30 часа, като за времето от 10,08 до 10,28 часа след като служители на СДВР затворили улицата от двете страни/ който факт се потвърждава от писмените обяснения събрани в хода на дисциплинарното производство служители, които са участвали в протеста, както и от показанията на двамата разпитани свидетели в хода на съдебното производство. Свидетелят С. С. посочва, че е участвал в протеста, който е продължил от 9,30 часа до около 11,00 часа на 12.05.2023 година, като протестиращите на са влизали в чакалнята и не са ограничавали влизането на други

лица в чакалнята, като полицаите са затворили улицата за коли, но не е видял да ограничават преминаването на пешеходци и не е видял оспорващият да е подканял протестиращи да слязат на пътното платно, като две коли на МВР са ограничили движението на МПС на пътното платно, и не е видял полицаите, които са охранявали протеста да правят забележки на протестиращите за нарушаване на обществения ред, а в показанията си свидетелят С. С. твърди, че е видял, че има слезли протестиращи на пътното платно, като съдът кредитира тези показания като обективни и безпротиворечиви, и съответстващи на събраните по делото доказателства. Но от всички събрани доказателства е видно, че не оспорващият е блокирал пътното платно за движение на МПС, а това са направили служителите на МВР, които са затворили улицата. Наред с това обстоятелството, че оспорващият е член на Синдиката на надзирателите не го прави организатор на събитието, защото С. на надзирателите е организатор на протеста, а не самият оспорващ. Обстоятелството, че след като служители на МВР са блокирали пътното платно за движение на МПС оспорващият е подканял другите служители да слязат на пътното платно, то това само по себе си не води до извод, че оспорващият е извършил действия по нарушаване на установеното в Съгласувателното писмо и блокирал движението на МПС на пътното платно, тъй като движението е било блокирано от служители на МВР. Дори и да се приеме, че след като движението е било спряно от страна на служители на СДВР, то слизането на пътното платно на протестиращите по никакъв начин не представлява нарушение на обозначеното място за протест, още по-малко това нарушение да е толкова съществено, че да доведе до налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание- Уволнение на оспорващия, защото не той е блокирал движението, а служители на СДВР. Нещо повече дори- по делото не се съдържат доказателства сочещи, че протестиращите са блокирали входа на чакалнята и по този начин са ограничили правата на адвокати и на други лица да стигнат до чакалнята, защото няма едно доказателство в този смисъл, нито пък има оплакване, че вследствие на това определено лице е било възпрепятствано да стигне до чакалнята. Посоченото само изброяване на нарушени норми на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в ГДИН, действащ към момента на извършване на нарушението -чл.5 - Държавният служител съобразява законността на действията, които възнамерява да предприеме, държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява- чл.16 от Етичния кодекс, чл.17- Държавният служител насърчава хората да спазват закона, като дава личен пример с поведението си, чл.21-Държавният служител изпълнява стриктно и безпристрастно своите професионални задачи, като носи отговорност за своите действия или бездействия, чл.33 от Кодекса- Държавният служител зачита и спазва правата и основните свободи на всички граждани в съответствие с действащото българско законодателство и международни договори, по които РБ е старана и чл.83- Държавният служител не прави изказвания и не отправя призови към колегите си за участие в мероприятия, нарушаващи обществения ред или професионалната дисциплина по никакъв начин не може да доведе до извод, че в заповедта има ясно посочени нарушени разпоредби, защото това е само изброяване на нормите от Етичния кодекс, но не е посочено какво е извършил оспорващият и в какво се изразява нарушението. Не е ясно с кое свое действие оспорващият не е съобразил законността на действията си, как не опазил доброто име на институцията и в какво се изразява не опазване на доброто име на институцията, като посоченото в заповедта, че поведението на държавния служител е станало достойно за служители на МВР и на други граждани, не е ясно кое точно негово поведение е станало достойно, при съобразяване, че същият е бил на протест, в какво се изразява не насърчаването на хората да спазват закона, като дава личен пример с

поведението си/ какво не е направил служителят или какво е направил/ а правото на протест и участието му в него безспорно не може да бъде подведено под не даване на личен пример и неспазване на закона, не ясно с кое свое поведение –действие или бездействие оспорващият не е зачел права и основни свободи на български граждани, кога и къде какво е извършил, не е доказано как оспорващият е отправил призови към колегите си за участие в мероприятия, нарушаващи обществения ред/ при съобразяване, че доказателства в този смисъл по делото липсват още повече, че няма доказателства служителите от СДВР, които са охранявали протеста да са установили нарушаване на обществения ред още по-малко от страна на оспорващия или пък професионалната дисциплина, като професионалната дисциплина е понятие, различно от участие в разрешен протест и значението на думата компетентност е кръг от въпроси, по който е оправомощен да действа даден орган, а дисциплината представлява потискане на базови желания (страсти), вид регулиране на личностното поведение съобразно определени норми и изисквания/ няма никаква конкретизация по отношение на това какво нарушение на професионалната дисциплина е извършил оспорващият. Наред с това липсва и не е доказано по никакъв начин посоченото в заповедта нарушение- демонстративно подбуждане към неподчинение, което не е индивидуализирано, не е ясно кога и по какъв начин, и кого е подбуждал към неподчинение оспорващият, в какво се изразява злоупотребата с доверие.

По смисъла на чл. 194, ал. 2 ЗМВР нарушение на служебната дисциплина представлява виновното неизпълнение на разпоредбите на ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, на заповедите и разпорежданията на министъра на вътрешните работи, заместник-министрите и главния секретар на МВР и на преките ръководители; неизпълнение на служебните задължения; неспазване на служебните правомощия и неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, за които се налагат предвидените в чл. 197, ал. 1 ЗМВР дисциплинарни наказания. Като "тежки нарушения на служебната дисциплина законодателят е определил "деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, уронващи престижа на службата". Предвид специфичната дейност на служителите в МВР и нейната обществена значимост, спрямо същите са регламентирани правила за етично поведение, които следва да бъдат съблюдавани при изпълнение на служебните им задължения и извън службата. Всяко неспазване на тези правила се квалифицира като дисциплинарно нарушение. В мотивите на Тълкувателно постановление (ТП) № 3 от 2007 г. по т. д. № 4/2007 г. на ОСС на ВАС се посочва, че под "престиж на службата" следва да се разбира авторитетът на полицията пред обществото, на което тя служи, за да защитава живота, здравето и имуществото на гражданите, да опазва обществения ред, да противодейства на престъпността при стриктно спазване на закона, зачитане на основни права и свободи на гражданите и утвърждаване принципите на правовата държава. Неспазването на служебната етика, незачитането на установения обществен ред може да има за последица намаляване или загуба на общественото доверие в полицията, да доведе до липса на обществена подкрепа за цялостната полицейска дейност". Според същото ТП не е задължително престижът вече да е уронен. Достатъчно е поведението да е от такова естество, че реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция. Задължително условие е действията да са станали или да е възможно да станат достояние и на други лица, което би се отразило негативно върху авторитета на Министерството на вътрешните работи.

Всичко това прави заповедта незаконосъобразна, не само издадена при нарушение на материално-правните разпоредби, но и на целта на закона – да се наказват държавни служители, които действително са извършили нарушение на служебната дисциплина, а това води до извод, че дисциплинарната отговорност на оспорвания е неправилно ангажирана от страна на дисциплинарно-наказващия орган и то без да са изяснени фактите и обстоятелствата, водещи до налагане на дисциплинарно наказание, което предпоставя отмяна на заповедта, като неотговаряща на условията за редовно действие на административните актове.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на чл.143 от АПК, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на оспорвания следва да се присъдят направените по делото разноски за всички съдебни инстанции в размер на 1910 лева- заплатена държавна такса и адвокатски хонорар.

Съдът не споделя възражението на юрисконсултите на ответника по оспорването, че адвокатският хонорар, заплатен в настоящото производство е прекомерен.

Съгласно чл. 8, ал.2, т.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения за дела по Закона за Министерството на вътрешните работи – възнаграждението е в размер на 750 лева. Настоящият съдебен състав намира, че договореното възнаграждение за настоящото производство -900 лева, за производство пред АССГ при предходното разглеждане на делото не са прекомерни, само защото надвишават установения минимум от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. Нещо повече- **В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)25 януари 2024 година** на СЕС е посочено, че „ **Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.**

2) **Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.**

3) **Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по**

член 101, параграф 1ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

В полза на оспорващия следва да бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на 1910 лева- адвокатско възнаграждение за всички производства / в това число и за касационно производство и внесена държавна такса. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд София-Град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № Л-3329/29.08.2023 година на ГЛАВЕН ДИРЕКТОР НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“- ГЛАВЕН КОМИСАР, с която последният наложил дисциплинарно наказание „ Уволнение „ на Е. П. В. – Надзирател I степен в Затвор – [населено място] I –ва категория и прекратил служебното му правоотношение, считано от дата на връчване на заповедта.

ОСЪЖДА ГЛАВЕН ДИРЕКТОР НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“ – ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА Е. П. В. ОТ ГР. С. СУМАТА ОТ 1910 ЛЕВА– РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО ЗА ВСИЧКИ ИНСТАНЦИИ, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“- ГР. С..

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК

СЪДИЯ:

